

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoPr/10/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115208263
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1115208263.1

Uznesenie

Krajský súd Bratislava v právnej veci navrhovateľa: N.. B. L., L., Z. Č.. XX/XX, X., zastúpený JUDr. Ján Mišura, advokát, Záhradnícka č. 27, Bratislava, proti odporcovi: Pôdohospodárska platobná agentúra, Dobrovičova č. 12, Bratislava, IČO: 30794323, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č.k. 19Cpr 2/2015 - 174 zo dňa 29.júna 2015 v pomere hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odvolací súd návrh navrhovateľa na prerušenie odvolacieho konania do právoplatného skončenia konania vedenom na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 6799/2015 zamietá.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 19Cpr/2/2015 zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Vo svojom rozhodnutí uviedol, že návrhom došlým na Krajský súd v Bratislave dňa 25.2.2013 sa navrhovateľ domáhal, aby súd napadnuté rozhodnutie vedúceho služobného úradu odporcu č. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012 a rozhodnutie odporcu č. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Konanie bolo vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S48/2013. Krajský súd v Bratislave dňa 27.06.2013 vydal rozsudok č. k. 1S 48/2013-148, ktorým napadnuté rozhodnutie odporcu č. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 v spojení s rozhodnutím odporcu č. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Na základe podaného odvolania odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.06.2013, č. k. 1S/48/2013-148 zrušil a konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená vecne a miestne príslušnému Okresnému súde Bratislava I. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že v prejednávanej veci je nepochybné, že žalobca v čase účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z. (1. novembra 2009) bol v štátnozamestnaneckom pomere, v stálej štátnej službe, vo funkcii hlavný radca. Žalovaná 26. septembra 2012 dala žalobcovi výpoveď z tohto pomeru z dôvodu uvedenom v § 47 písm. b/ cit. zákona (zrušilo sa štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemal pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasil s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodol sa so služobným úradom inak). Vzhľadom na ustanovenie § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. sa na právne vzťahy zo štátnozamestnaneckého pomeru od účinnosti tohto zákona použije Zákonník práce. Žalovaný preto od 1. novembra 2009 nebol oprávnený vydávať o skončení štátnozamestnaneckého pomeru rozhodnutia s odôvodnením podľa Správneho poriadku tak, ako mu to vytkol v napadnutom rozsudku krajský súd. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa (Krajský súd v Bratislave) v napadnutom rozsudku nerozhodol vecne správne, keď právny úkon žalovanej z 21. decembra 2012 poriadkom. Preto podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedená výpoveď nemôže byť predmetom prieskumu zákonnosti krajským súdom v správnom súdnictve podľa §§ 244

ods. 1 a nasl. O.s.p, ale platnosť resp. neplatnosť výpovede bude predmetom konania na príslušnom všeobecnom súde žalobcu. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27.06.2013, č. k. 1S/48/2013-148 a konanie zastavil, Najvyšší súd Slovenskej republiky prípisom zo dňa 18.03.2015 vec pôvodne vedenú pod sp. zn. 1S/48/2013 pred Krajským súdom v Bratislave, postúpil tunajšiemu súdu, kde sa konanie vedie pod sp. zn. 19Cpr/2/2013. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že z úradnej činnosti zistil, že na súde je vedené aj ďalšie konanie pod sp. zn. 24Cpr/2/2013, ktoré tak z pohľadu účastníkov konania, predmetu konania ako aj obsahovej stránky je totožné s konaním v tejto právnej veci. V konaní sp. zn. 24Cpr/2/2013 sa navrhovateľ domáha voči odporcovi určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, teda v súlade s právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013, predmetom oboch konaní je určenie neplatnosti skončenia identického štátnozamestnaneckého pomeru.

Po právnej stránke svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil ustanoveniami § 103, § 104, § 83 O.s.p. , keď na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že prejednaniu veci 19Cpr/2/2015 bráni prekážka litispendencie podľa § 83 O.s.p., z dôvodu, že sa vedie totožné konanie pod sp. zn. 24Cpr/2/2013, ktoré bolo začaté dňa 29.01.2013, pričom skôr začaté konanie v tej istej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a preto neskôr začaté konanie zastavil.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo svojom odvolaní uviedol, že podal podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie základných práv, ktorá okrem iného zahŕňa aj porušenie svojich práv na spravodlivé súdne konanie Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013 a postupom mu predchádzajúcim, ktoré sú základom ďalšieho procesného postupu súdu prvého stupňa v tomto konaní, pričom žiada zrušenie cit. uznesenia. Konanie je v súčasnosti vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 6799/2015 a doposiaľ o ňom nebolo žiadnym spôsobom rozhodnuté. Pokiaľ bude jeho sťažnosti vyhovené, zmení sa samotný základ tohto konania a rozhodovanie v tejto veci bude mať odlišný význam, odlišné procesné následky rozhodovania a rovnako aj odlišný vecne príslušný súd, pričom zanikne podklad pre konanie súdu prvého stupňa. On sa pôvodne v tomto konaní domáhal preskúmania zákonnosti postupu správneho orgánu a eventuálne odstránenia nečinnosti správneho orgánu a teda sa domnieva, že prekážka litispendencie nemá prečo v danom prípade existovať. Súd prvého stupňa síce za danej procesnej situácie vyvodil, že je tu prekážka litispendencie (§83 O.s.p.), avšak pokiaľ sa ukáže jeho argumentácia vo vyššie uvedenej sťažnosti správna a Ústavný súd Slovenskej republiky vysloví nálezom porušenie základných práv navrhovateľa spolu so zrušením Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2015 vo veci vedenej pod sp. zn. 7Sžo/14/2013, záver súdu prvého stupňa o tom, že sa v tomto konaní koná v merite veci zhodnom s konaním vedeným na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 a s tými istými účastníkmi, bude nesprávny s následkom nesprávnosti odvolaním napádaného rozhodnutia. Navrhovateľ zastáva názor, že všeobecné súdnictvo nie je v súčasnosti oprávnené riešiť otázky porušenia základných práv navrhovateľa v konaní predchádzajúcom tomuto konaniu, ktoré môže riešiť len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti (§135 ods. 1 O.s.p.). Z tohto dôvodu sa navrhovateľ domnieva, že uvedené skutočnosti (§205a ods. 1 písm. a) O.s.p.) majú priamy vplyv na závery o existencii nedostatkov podmienok zastaveného konania a z tohto dôvodu je tu na mieste postup súdu prvého stupňa podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. S poukazom na ust. § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. navrhujeme odvolaciemu súdu, aby rozhodol tak, že odvolacie konanie preruší až do právoplatného skončenia konania o sťažnosti navrhovateľa podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky proti Uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 7Sžo/14/2013 zo dňa 26.02.2015 v súčasnosti vedenom na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 6799/2015 s tým, že navrhuje, aby, ak bude odvolací súd o odvolaní rozhodovať bez prerušenia, napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil, vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom tento konanie v súčasnosti preruší podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p..

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca, ktorý žiadal napadnuté uznesenie potvrdiť, keď sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že prejednaniu veci sp. zn. 19 Cpr 2/2015 bráni prekážka litispendencie podľa § 83 O.s.p., z dôvodu, že sa vedie totožné konanie pod sp. zn. 24 Cpr 2/2013, ktoré bolo začaté 29.1.2013.

Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania / § 214 ods. 2 O.s.p. / a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované

Podľa § 83 O. s. p. začatie konania bráni tomu, aby v tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Vyššie citované ustanovenie § 83 O. s. p. vyjadruje prekážku súdneho konania - litispendenciu - ktorá bráni tomu, aby prebiehalo na súde iné súdne konanie v tej istej veci. Táto prekážka vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania, rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti skúmať, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla. V takomto prípade vždy konanie zastaví podľa § 104 ods. 1 O.s.p. o návrhu, ktorý bol podaný neskôr. Uvedenému záveru nasvedčuje nielen dlhoročná, zaužívaná a nemenná súdna prax, ale táto zásada vyplýva priamo z gramaticko-logického výkladu cit. ust. § 83 O.s.p., že neskoršie podanej žalobe bráni prekážka začatého konania na podklade skôr podanej žaloby. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má zato, že prvostupňový súd vzhľadom na Uznesenie NS SR č.k. 7 Sžo 14/2003-165 zo dňa 26.2.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť a v ňom vyslovený právny názor, po postúpení veci správne s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia O.s.p. konanie zastavil z dôvodu, že sa vedie totožné konanie rovnakých účastníkov, s rovnakým predmetom konania, ktoré vychádza z rovnakých skutkových okolností pod sp. zn. 24Cpr/2/2013, ktoré bolo začaté dňa 29.01.2013, pričom skôr začaté konanie v tej istej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie patričným spôsobom aj odôvodnil, ktoré odôvodnenie má v zmysle § 167 ods. 2 O.s.p. a § 157 ods. 2 O.s.p. všetky náležitosti a s ktorým sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v plnom rozsahu stotožňuje a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil..

Právne irelevantná je námietka navrhovateľa, ktorá nemá vplyv na správnosť napadnutého uznesenia, že podal podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie základných práv, ktorá okrem iného zahŕňa aj porušenie svojich práv na spravodlivé súdne konanie Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013 a táto skutočnosť nie je ani dôvodom na prerušenie odvolacieho konania z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 109 ods. 2 písm.c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Citované zákonné ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie dopadá na procesné situácie, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však ako jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, vyriešenie predbežnej otázky) slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania má súd podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Odvolací súd má zato, že samotné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky proti Uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013 nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť tohto uznesenia, na základe ktorého bola vec postúpená súdu prvého stupňa ako súdu vecne príslušnému. Je potrebné akceptovať právoplatnosť ako vlastnosť rozhodnutia, ktorá spočíva v zásadnej záväznosti a nezmeniteľnosti rozhodnutia, zásadu ktorú nemožno prelomiť prostredníctvom zneužitia inštitútu prerušenia konania. Nadovšetko všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných

prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v súčasnosti neexistuje taká prekážka, ktorá by neumožňovala odvolaciemu súdu rozhodnúť o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa a nie je tu dôvod na prerušenie odvolacieho konania.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd návrh navrhovateľa na prerušenie odvolacieho konania do právoplatného skončenia konania vedenom na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 6799/2015 zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v tomto konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, pretože v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. absentoval návrh na ich priznanie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.